



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 441/2017
23.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Горана Стајића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Великом Градишту К 148/2014 од 24.10.2016. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 45/17 од 26.01.2017. године, у седници већа одржаној дана 23.05.2017. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Горана Стајића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Великом Градишту К 148/2014 од 24.10.2016. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 45/17 од 26.01.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великом Градишту К 148/2014 од 24.10.2016. године, окривљена АА оглашена је кривом због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ за које је осуђена на казну затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да ће се овако изречена казна затвора извршити на тај начин што осуђена не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, без електронског надзора, у коју казну јој се урачунава време проведено у притвору од 12.11.2013. до 06.12.2013. године. Том пресудом окривљена је обавезана да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 15.000,00 динара, на име трошкова кривичног поступка у корист буџетских средстава суда износ од 1.700,00 динара, а да у корист буџетских средстава Основног јавног тужиоца у Великом Градишту на име трошкова кривичног поступка плати износ од 50.239,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а такође је обавезана да оштећеној накнади трошкове кривичног поступка о чијој ће висини бити одлучено накнадно, посебним решењем, док је оштећена ББ упућена на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 45/17 од 26.01.2017. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Великом Градишту и браниоца окривљене АА и пресуда Основног суда у Великом Градишту К 148/2014 од 24.10.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Горан Стајић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Горана Стајића, је неоснован.

Бранилац окривљене АА, у захтеву за заштиту законитости истиче да је означеним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводима да се пресуде заснивају на записнику о препознавању тада осумњичене АА, на ком доказу се пресуда не може заснивати указивањем да приликом препознавања нису били обезбеђени услови који би гарантовали да се окривљена не издваја од других особа у реду за препознавање већ управо супротно да се иста због нанетих повреда очигледно разликовала од особа које су се налазиле у реду за препознавање.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, из записника о препознавању МУП-а РС, ПУ Пожаревац, ПС Велико Градиште Ку 1579/13 од 12.11.2013. године, видљиво је да је препознавање лица која су показана и то ВВ, ГГ, АА и ДД обавила грађанин, оштећена ББ а ком препознавању је присуствовао поред овлашћеног службеног лица МУП-а РС и јавни тужилац Љубиша Васић, који су заједно са лицем које врши препознавање и записничарем Зораном Мијајловићем исти без примедби потписали. Пре препознавања оштећена је дала детаљан опис лица, а након тога извршила препознавањем са 100% сигурности препознала окривљену, описујући више детаља по којима је извршила препознавање. Стога је, по оцени Врховног касационог суда, овај записник сачињен у свему у складу са одредбом члана 100. и одредбом члана 90. ЗКП и на овом доказу – записнику о препознавању МУП-

а РС, ПУ Пожаревац, ПС Велико Градиште Ку 1579/13 од 12.11.2013. године, пресуда се може заснивати.

Поред тога, бранилац окривљене у захеву за заштиту законитости указује да је побијаним правноснажним пресудама повређен закон из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да изрека правноснажне пресуде не садржи све битне елементе кривичног дела које бранилац у захтеву погрешно означио као кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица које није предмет овог кривичног поступка, већ кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 206. КЗ прописано је да кривично дело разбојништво чини онај који употребом силе против неког лица или претњом да ће непосредно напасти на живот или тело одузме туђу покретну ствар у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист.

Према законском опису овог кривичног дела разбојништво је сложено кривично дело које се састоји од кривичног дела принуде и кривичног дела крађе, тако да принуда извршена применом силе или претње непосредним нападом на живот или тело представља средство одузимања покретне ствари у намери да извршилац њеним присвајањем прибави себи или другом противправну имовинску корист која се може извршити искључиво са директним умишљајем.

Сходно цитираној одредби члана 206. став 1. КЗ и датом тумачењу исте, по оцени Врховног касационог суда из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да је окривљена АА критичном приликом према оштећеној ББ применила силу како би од исте одузела туђе покретне ствари ближе описане у изреци правноснажне пресуде дакле, по налажењу овога суда, а супротно наводу из захтева за заштиту законитости браниоца окривљене, дело за које је окривљена оглашена кривом, а како је то описано у изреци правноснажне пресуде садржи сва законска обележја кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљене да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Наводима из захтева браниоца окривљене да је одлука о кривичној санкцији незаконита указивањем да суд није правилно ценио чињеницу да је окривљена након "наводног" извршења кривичног дела доживела два срчана удара, да се ради о особи са веома опасном кардиоваскуларном болешћу и да је мајка четворо деце од којих су три малолетна, да окривљена није осуђивана, да је била примеран и узоран члан друштва и да се овако изреченом казном сврха кажњавања не би остварила већ би иста довела до онемогућавања контакта окривљене са својом преосталом децом са којом не живи у заједници, а да би такође издржавање деце било угрожено све време док се окривљена

налази на издржавању казне, по оцени Врховног касационог суда произилази да захтев подноси због повреде одредбе члана 441. став 1. ЗКП.

Како повреда одредбе члана 441. став 1. ЗКП на коју се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА указује не представља законски разлог у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљене АА није упуштао.

Руковођен изнетим разлозима, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.